

ט. זקיפה ג'.

(ק"ג ב') **לזקוף** ולעלות כחב"ד דיצירה וכו'. נלק"ד שגם כאן צ"ל עם כל היצירה כמ"ש בשאר העו' דמאי שנא. אח"ז ראיתי בסידור כת"י של היר"א זיע"א וכתוב עם כל היצירה והוא פשוט.

י. זקיפה ד'.

(ק"ח א') **הארה** מב"ן דאצילות לעשיה. לא ידעתי לע"ע מה מטרת הארה זו שלא דומה עשיה לאצילות בריאה יצירה היות ואין עולם אחר למטה ממנה וכמ"ש רז"ל בשה"כ הנז"ל שעשיה אינה צריכה שני מיני שפע רק שפע אחד כדי לעלות ע"ש. וכמו כן אינה צריכה לקבל הארה מב"ן דאצילות כיון שאין צורך להכין מקום לעולם אחר, והארות עס"מ דאצילות לאצילות בריאה ויצירה היתה להכין מקומות כנז' כל אחד במקומו משא"כ כאן. וכשה"כ כתב ועד"ז תכוין בשאר הזקיפות כל אחד כפי מקומו ע"כ ובעשיה לא שייך זה [לעיל אות ז']. [ועלה בדעתי פעם לומר שאולי אפשר לומר במשרז"ל בשה"כ דס"ג סוע"א בענין קלי' נוגה. ועיין שה"כ דרוש הודו דתפי' שחרית ותו"ח זיע"א דצ"ב ע"ש, והרי"ע וא"ש את"מ].

לכל אבי"ע דא"ק, נראה דשאני התם, שהעליות היו מלמטה למעלה, עשיה ביצירה ושניהם בבריאה ושלשתם באצילות, ואחרי זה יהיה ארבעתם שהם אבי"ע באבי"ע דא"ק. לא כן כאן שהעלי' מלמעלה למטה שעולם אחד עולה לעולם האחד שלמעלה ממנו ולא יותר, והאצילות לבדו עולה לא"ק, לכן עולה למדרגה הראשונה שבא"ק הסמוכה לו שהם הנה"י ושם הוא שורש הנקודות. כך אפשר לומר לפשטן של הדברים וא"ש את"מ. ואפשר עוד לומר כמו שציידתי לעיל על הק' המנחה, שהאבי"ע הנז"ל, הכוונה אבי"ע דנה"י, שהנה"י דא"ק שבהם מ"ה וב"ן שלו כנודע הם הם שורש כל מה שנתקן. והרי"ע וא"ש את"מ.

ז. (שם) **ולהאיר** ע"י שם ע"ב מאצילות לבריאה. נראה שהוא מ"ש רז"ל בשה"כ הנז' (שם סוף ע"ג), ומצאתי בקונטרס אדם א' וכו' ושם סיים ובזקיפה ד' שהיא של ב"ן לא מצאתי יותר. וכמו כן שתיק רבנו מזה בזקיפה אחרונה. ולא נתבאר ברז"ל ורבנו תועלת הארה זו ומה היא (ועיין תורת חכם זיע"א דף ק"ל ע"ב וקל"א ע"א).

ח. כריעות וזקיפות הב'.

יא. שים שלום.

(ק"א א') **בד'** אותיות הויה וכו' עם ד' שמות וכו' שעלו קודם העמידה. רז"ל בשה"כ דס"ב רע"ג כתב בעליות שלפני מנחה ד' עולמות אבי"ע ועסמ"ב וכמו שסידר רבנו לעיל. וכתב עוד ותכוין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה. וק"ק שלא כתב רבנו את זה לכוין לפני מנחה [מ"ש שעלו קודם העמידה עיין תו"ח זיע"א בדקל"א ע"א שהביאו המגיהים ז"ל בסידור בעליות שקודם המנחה בדף נ"ג ע"א].

(ע"ח א') **המשכת** ב' מיני שפע לבריאה לעלות הם ולכלול היצירה. בשה"כ דס"ב ע"ג כרז"ל ב' מיני שפע. הא' הוא לכלול היצירה, והב' הוא שיוכל הוא עצמו לעלות לאצילות. ולא נראה לרבנו שיש בזה קפידא אם נכוין בתחילה לכלול ואח"כ לעלות או בתחילה לעלות ואח"כ לכוין לכלול. שב' מיני השפע יורדים בבת אחת ע"י שם א' למקום א' לזו"ן וכן לכחב"ד ולזה לא הקפיד רבנו לכתוב לכלול ולעלות.

לחבר יחד כולם בחיבור אחד ע"ש. ובכוונות הכריעות והזקיפות הנז' שם לא סידר רבנו את זה ובשים שלום שיש לכוין בבחי' הנשמות סידר וכתב שהם בבחי' עשייה דאצילות וא"ש את"מ. ומ"ש להוריד עליו כח תוס' וכו' ע"י עסמ"ב, כן הוא בשה"כ דף ס"ב ע"ג סוד"ה עוד וע"ש.

יב. (שם) לכלול בריאה וכו' בכל חלקי עשייה דאצילות. אפשר שזה יצא לו ממשרז"ל בשה"כ דף ס"ב הנז' בסוף ע"ב בכוונה הנז"ל שיכוין בכריעה הא' להוריד כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאצילות וכו' וכו' ובסוף דבריו בוע"ג כתב לכוין בחתימת שים שלום

* * *

קבלת שבת

הסידור של שבת (ח"ג)

רז"ל שם בדס"ו ע"ד ובסידור לקמן ד"ט ע"א וכתב רז"ל שם שזהו נקרא בשם תוס' כי היא נמשכת קודם זמנה אבל ליל שבת אינו נקרא תוס' אלא קדושת שבת עצמה ע"ש. וברור שלא יספיק לכל זה דקות אחדות וכודאי הגמור מה שאמר בשקיעתה הוא רק לאפוקי זמן רב לפני השקיעה אבל לא ברגעים האחרונים של היום. גם לא מסתבר כלל לקבל את השבת בבין השמשות, אלא מבעוד יום. וכעת לא ידעתי טעם לאיחור הזה עד סמוך לשקיעה ובפרט לפמ"ש בספר דבר בעתו ח"א ד"ס ע"א בשם ספר התנין שבכל יום ו' מוציאים נשמתו של אדם מגהינם (אם הוא שם) בעת שהיה רגיל בעוה"ז לשבות ואם יאחר יאחרו אותו עד השיעור שהיה רגיל לשבות וכן במוצ"ש ע"ש. ולפ"ז יותר טוב היה לקבל שבת מוקדם מה שאפשר.

(שם) חק"ל גימטריא וכו'. שתי הגמטריאות הראשונות נז' בשה"כ דס"ו ע"ד ד"ה סוד ובפע"ח רפ"ח דשבת. והגימטריא השלישית ס"ג עם אדנות נז' בשה"כ דס"ד רע"ג. ולא נתבאר ברז"ל בקב"ש טעם כל השמות הללו. ועל הגימטריא הראשונה של ד' שמות רצייתי לומר שהמל' כוללת כולם כי הם הד' פרצו' של העולם והיא כוללת כולם. אבל קשה שרז"ל לא

(א' ע"ב) ויצא לשדה. נתבאר הטעם בשה"כ בדרוש היציאה מחוץ לתחום ובדרוש א' שאחריו. ומה שאמר ויעמוד במקום גבוה, רז"ל בשה"כ דס"ד ע"ג כתב ואם יהיה ע"ג הר א' גבוה הוא יותר טוב. ונלע"ד שזהו רק כדי לראות היטב את השקיעה, וזה בעצמו נלע"ד הטעם להחזרת הפנים כנגד המערב, וזה שלא יעבור זמן השקיעה. ולשון רז"ל בשה"כ ותחזור פניך כנגד רוח מערב ששם החמה שוקעת ובעת שקיעתה וכו' (עיין בדיבור שאח"ז). אטו לא ידענא שחמה שוקעת במערב ומהו ששם החמה שוקעת, אלא לומר שמשם תוכל לכוין שעת שקיעתה. וטעם סגירת העינים אפשר שהוא לריכוז הכוונה, שאין זה ענין למשרז"ל לסגירת העינים בתפילות שמ"ע בשה"כ דנ"ט ע"ש. אמנם מו"ר ועט"ר הרי"ח טוב זצ"ל כתב בבא"ח שנה ב' פר' וירא אות ב' שהוא צורך גדול ויש בזה סוד ע"ש. וחיבוק הידים נראה להרגיש אימה ויראה. ימנית על שמאלית פשוט.

(שם) ובשקיעת החמה וכו'. ולשון רז"ל בשה"כ דס"ד ע"ג הוא ובעת שקיעתה ממש. וודאי משיתחיל במזמור הבו ועד שילך לבית ויקיף השלחן ויחזור לומר מהבו וכו' כל מה שאמר כאן עם הכוונות וכמ"ש

הקדמת מנחת ערב שבת

סידור חלק ג

דוקא ביום, שתיכף אמר רז"ל והענין הוא כי בליל שבת וכו'. גם בליל נראה דלאו דוקא, דלעיל מזה בסוע"א כתב רז"ל, דע כי כל מה שאנחנו מתקנים למעלה ע"י תפי' בימי החול נעשה הדבר ההוא עצמו מאליו ביום השבת וז"ס מה שאנחנו קורין אותו תוס' השבת עכ"ל. ותוס' שבת ודאי מבעו"י הוא ולא בלילה, ועיין שה"כ דס"ד ע"ג ד"ה הנה שכתב שהיא בעת קב"ש ע"ש. ורבנו שאמר קודם מנחה עיין בשער מאמ"ר דל"ז ע"ד שכתב מסוף שעה ה' של יום ה' מתחילין העולמות עליה אחר עליה ע"ש. ומבואר בדברי רבנו כאן שהם ג' הדרגות. עליית העולמות מאליהן כשיעור החול (מתחילת שעה ה' עד לפני מנחה), אח"כ ע"י הכוונה לפני מנחה עולים עד מקומם האמיתי (שקודם החטא), ואח"כ ע"י כריעות וזקיפות דמנחה עולים למעלה ממדרגתם לקבל תוס' שבת.

שם **עד** שיעלה א"א דאצילות בטבורא דא"ק. אם נקח דברי רבנו כפשטם משמעות דבריו הוא לכאורה שירידת העולמות שגרם אדה"ר היא רק לאבי"ע, אבל א"ק כדקאי קאי. ועכשיו שעולים העולמות לגמרי במקומם האמיתי כמ"ש רבנו אז יגיע א"א לטבורא דא"ק. ומשמע שהעולמות ירדו למטה מטבורא דא"ק כל ימות החול וכמ"ש רבנו בסמוך שהירידה הגיעה שא"א יהיה במקום הנוק', ועכשיו שעולה לנה"י דא"ק שזהו עיקר מקומו ממילא גם הנוק' תהיה במקומה שהיה בו א"א. וקשה לפי מה שמבואר באורך בהק' רחוקה"ג שתיקון בינה דזו"ן בחול הוא ע"י ישסו"ת שמזדווגין, וגם מזדווגין פר' בינה דזו"ן דא"ק המלוכשים בתוכם ומתקנים פר' הבינה דזו"ן דאצילות, וכן הוא בשאר הפר'

דע וכו'. כאן מדבר בעליית העולמות מכח קדושת השבת ממקום שירדו אליו בחול בחטא אדה"ר, שהאצילות ירד למקום שהיו בי"ע, ובי"ע ירדו עוד למטה ממקומם הנז'. וזה חוץ מירידה ועליה שנוהגת בכל יום כנז' בהקדמת הקרבנות בנה"ש. ואח"כ כתב שבמנחה יש המשכת מוחין מישסו"ת כרגיל ושוב קבלת הל"מ וזה לאחר שעלו העולמות, שעליה דבר אחד וקבלת המוחין דבר א', וכמ"ש רבנו בנה"ש בתחילת סדר ביאור מועדי רגל **וזהו שכתב** בסמוך "עלו העולמות מאליהן" שהעליה אפשר להיות שלא על ידינו אבל המשכת המוחין צריכה להיות דוקא על ידינו. (עיין תו"ח זיע"א דכ"ד ע"ב ודקס"ז סוע"ב) [והרב פת"ע בדף ח' סוע"ג ודכ"ח סוע"ב, וכן כתב בש"ש דפ"ב ע"ד אות י"ג, שעליית בירורי המלך הז' וגם תיקונם נעשה בערש"ק מאליו ע"ש. וקצת תימה נראה הדבר שיהיה תיקון כל בירורי המלך הז' לעולם שלא על ידינו ומלך שלם מז' המלכים כולו בכללותו נתקן מאליו ואין לנו קשר כלשהו בתיקונו. ועיין בר"פ ח"א בקונטרס סוד ישרים סימן ד', ועיין לקמן מה שרשמתי על תפלת שחרית ד"ה ולכלול וכו' ומה שציינתי שם על קנין פירות עמוד ט"ו וש"ש על ע"ח שכ"ג דע"ט ע"ב ד"ה ברם וכו'].
ומ"ש עוד רבנו שעולין מאליהן עד שיעור עליית ימי החול, אפשר שנתכון למשרז"ל בשה"כ דס"ג רע"ב וז"ל, מה שנעשה בימי החול ע"י תפי' נעשה ביום השבת מאליו והענין הוא כי הנה בליל שבת טרם שיתפללו בני"י תפילותיהם נכללים כל העולמות ג' בג' וכו' וכו' ע"ש. והגם שרבנו אומר שהעליה מאליהן היא מקודם מנחה ורז"ל אמר ביום השבת, לאו

צדק ושלוש דס"ו רע"א הנו"ל. ובעניותי רציתי לומר שאולי העליות הנו' קודם מנחה אינם עליות עיקריות. חוץ ממה שדקדקנו, עוד בה בהגהה דשבועות אמר העליה היא עד שנשארים י"ד מדרגות בינם לבין החול, ואילו לפני מנחה נאמר שמגיעים כבר לרום המעלות. ומוכרח לומר שהעליה הזו שבזמן מנחה היא רק למטרת קבלת תוס' קדושה ואין העליה קבועה. אולם לשון רבנו לא נראה כן. (גם נראה לכאורה ממרוצת לשון רבנו כאן שכאלו עליות דעמידה לקבל תוס' שבת הם לאותם העולמות שעלו לפני העמידה, ואילו בתו"ח זיע"א דק"ל ע"ב [שהביאו המגיהים זלה"ה בסידור שחרית דף נ"ג ע"א] נראה שהם בחינות שונות ויש לעיין שם דק"ל ע"א).

שם. **וענין** וכו' כסדר תפי' שחרית וכו'. מה שדימה אותה לתפי' שחרית ולא לתפי' שאר המנחות, עיין קנין פירות עמוד ו' ועמוד ז' ע"ש.

שם. **אלא** שבחזרה יכוין להמשיך גם כתרים וכו'. יש לשאול לכאורה במה שאומר רבנו לכוין המשכתם במנחה. כיון שעומדים הכתרים דנה"י ליכנס היום במנחה מדוע לא ממשיכים הקט' והו"ק דגד' שלהם בק"ש דשחרית כמו שמכוונים על כלים אמצעיים דמנחה ועל כתר דר"ח ולא מצינו זה בסידור. ואם נאמר בגלל שאין להם תפילה בפ"ע לא כן כלים אמצעיים וכן בר"ח שיש בו מוסף, ע"ז עצמו יש לשאול למה לא תקנו להם תפי' מיוחדת כמו שתיקנו בזמנים אחרים. וי"ל בדוחק. שו"ר בסידור שחרית בה' אלקיכם אמת ובסידור כת"י ח"א עמוד 423 ובצו"ש דכ"ז ע"א.

שם. **אלא** שבחזרה וכו' כתרים וכו'. בענין הכתר הזה עיין להרב פת"ע ז"ל מ"ש בדס"א וס"ב וקיצור דבריו הוא, שכל המוחין הנמשכים בו' ימי החול הוא מבחי' נה"י

תיקונם ע"י זו"ן דא"ק המלוכשים תוך א"א דאצילות ע"ש כל הסדר מד"ד ע"ב ואילך. ואם נאמר שבחול לא מלביש א"א דאצילות לא"ק מהטבור שהוא מקום הזו"ן דא"ק איך יבוא תקון נשמה לזו"ן. ואם נאמר שגם א"ק כביכול ירד עם האצילות ועכשיו עולה א"א עד מקום שהיה טבור דא"ק קודם הירידה שהיא היתה בחטא אדה"ר כמשו"ל בשער מאמ"ר פ' קדושים, ובמה כחו גדול כ"כ שיגרום ירידה כזו שתגיע לגבהי מרומים (עיין מה שרשמתי בבאתי לגני ח"ג דפ"ד ודקי"ט ע"א ד"ה וכן) שו"ר מ"ש בתו"ח זיע"א בד"ז ע"ב וקי"ז ע"ב ד"ה עוד וקכ"א ע"ב ע"ש ואולי יובן קצת ובמקום גבוה אין לדבר הרבה וא"ש את"מ והרי"ע.

עוד יש לדקדק במה שרבנו אומר שכ"ז הוא לפני אד' שפתי תפתח ובסידור שם כתוב שאז יעלו אל שרשם העליון שבאבי"ע ונרנח"י דא"ק ולא אמר עד הטבור כמ"ש כאן. ונלק"ד אפ' שמ"ש בסידור אבי"ע ונרנח"י דא"ק היינו דזו"ן דא"ק והם מה שקרא אותם שרשם העליון, ודוחק. אמנם מ"ש בשער מאמ"ר דל"ז רע"ד שאם לא היה אדה"ר חוטא היו עולין העולמות תכלית העליה והוא שעולם האצילות היה עולה כפי מקומו הראשון שהוא במקום א"ק והיה חוזר כל המציאות אל שרשו הא' ע"כ ע"ש, נלע"ד שאין זה ענין למ"ש שרשם העליון שבאבי"ע דא"ק, ודייק לומר העליון ולא אמר הראשון, כי השורש העליון נלק"ד כמ"ש דהיינו מ"ה וב"ן דא"ק שמשם נאצלו מ"ה וב"ן דאצילות. והראשון הוא שורש המ"ה והב"ן עצמם דא"ק, והכי דייק לענ"ד לשון שער מאמ"ר הנו' וא"ש את"מ. ועיין צו"ש דס"ו רע"א [בנד"מ סוף עמוד פ"ד] ולא הבנתי דב"ק לע"ע בעוה"ר. גם יש לדקדק שכאן אומר רבנו שע"י הכונה של קודם מנחה עולים לגמרי עד שיהיה א"א בטבורא דא"ק, ואילו בהגהתו בשה"כ דרוש שבועות כתב במנחה מתחילים לעלות ובל"ש גומרים. ועיין

לפני אדני שפתי תפתח (נשמות)

<p>יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה' יוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>יכוין להעלות ה' פרנופי העשיה ע"י שם צ"ן, ולכלול נפשו עם נרנח"י דעשיה, ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דעשיה אל היצירה.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי היצירה עם ה' פרנופי העשיה ע"י מ"ה וצ"ן, ולכלול רוחו ונפשו עם נרנח"י דיצירה ועשיה, ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דיצירה ועשיה אל הצריאה.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי הצריאה עם ה' פרנופי היצירה עם ה' פרנופי העשיה ע"י ס"ג מ"ה וצ"ן, ולכלול נר"ן שלו עם נרנח"י דצ"ע, ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דצ"ע אל האצילות.</p> <p>אח"כ יכוין להעלות ה' פרנופי האצילות עם ה' פרנופי צ"ע ע"י עסמ"צ, ולכלול נרנ"ח שלו עם נרנח"י דאצ"ע, ולהעלותם עם חלקי האלהות דנרנח"י דאצ"ע אל שורשם העליון שבאצ"ע ונרנח"י דא"ק.</p>	<p>נ"ג ע"א</p> <p>נ"ג ע"ב</p> <p>נ"ג ע"ב</p> <p>נ"ג ע"ב</p>
--	--	---

ברכת אבות - כריעה א' (עולמות)

<p>ברוך: להמשיך לזו"ן האצילות שפע מהמאציל ע"י יוד ה' דקס"א, כדי לכלול לזו"ן דצריאה.</p> <p>אתה: להמשיך לכחצ"ד האצילות שפע מהמאציל ע"י אלה ה' דקס"א, כדי לכלול לכחצ"ד דצריאה.</p> <p>יהו"ה: זקיפה א': יכוין לזקוף ולהעלות זו"ן האצילות ע"י ו' ה' דע"צ הנזכר.</p> <p>נ"ה ע"ב</p> <p>נ"ו ע"ב</p> <p>נ"ז ע"ב</p> <p>נ"ח ע"ב</p>	<p>זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד האצילות עם כל האצילות, להלביש את נכ"י דא"ק ע"י יוד ה' דע"צ הנזכר.</p> <p>גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ע"צ יוד ה' ו' ה' ה' שהוא אצא האצילות וכו"ל חיות של האצילות, לעולם האצילות, כדי שיכין שם מקום לצריאה כשעלה לאצילות.</p> <p>גם יכוין להאיר ע"י שם ע"צ זה מאצילות לצריאה.</p>	<p>נ"ה ע"ב</p> <p>נ"ו ע"ב</p> <p>נ"ז ע"ב</p> <p>נ"ח ע"ב</p>
--	--	---

ברכת מגן אברהם - כריעה ב' (עולמות)

<p>ברוך: להמשיך לזו"ן דצריאה צ' מיני שפע ע"י יוד ה' דקס"א כדי להעלותם, ולכלול זו"ן דיצירה.</p> <p>אתה: להמשיך לכחצ"ד דצריאה צ' מיני שפע ע"י אלה ה' דקס"א הנזכר כדי להעלותם, ולכלול כחצ"ד דיצירה.</p> <p>יהו"ה: זקיפה א': יכוין לזקוף להעלות זו"ן דצריאה ע"י ו' ה' דס"ג הנזכר.</p> <p>נ"ח ע"א</p> <p>נ"א ע"ב</p> <p>נ"ב ע"ב</p>	<p>זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד דצריאה עם כל הצריאה לאצילות ע"י יוד ה' דס"ג הנזכר.</p> <p>גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ס"ג יוד ה' ו' ה' ה' שהיא אימא האצילות והיא חיות של הצריאה, לעולם הצריאה, כדי שיכין שם מקום ליצירה כשעלה לצריאה.</p> <p>גם יכוין להאיר ע"י שם ס"ג זה מהצריאה ליצירה.</p>	<p>נ"ח ע"א</p> <p>נ"א ע"ב</p> <p>נ"ב ע"ב</p>
---	--	--

מוֹדִים - כְּרִיעָה ג' (עולמות)

מוֹדִים אֲנֵחֶנּוּ לךְ:

להמשיך לזו"ן דיצירה צ' מיני שפע ע"י יו"ד ה"א דקמ"ג כדי להעלותם, ולכלול זו"ן דעשיב.

ק"א ע"א

שְׂאֵתָה הוּא:

להמשיך לכחצ"ד דיצירה צ' מיני שפע ע"י אלה"ה דקמ"ג הנזכר כדי להעלותם, ולכלול כחצ"ד דעשיב.

ק"א ע"ב

יְהו"ה:

זקיפה א': יכוין לזקוף ולהעלות זו"ן דיצירה ע"י ו"א ה"א דמ"ה הנזכר.

ק"ב ע"ב

זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד דיצירה עם כל היצירה לצריאה ע"י יו"ד ה"א דמ"ה הנזכר.

גם יכוין להמשיך שפע והארה משם מ"ה יו"ד ה"א ו"א ה"א שהוא ז"א דאילנות והוא חיות של היצירה, לעולם היצירה, כדי שיכין שם מקום לעשיב כשיעלה ליצירה.

גם יכוין להאיר ע"י שם מ"ה זה מהיצירה לעשיב.

ק"ג ע"ב

ברכת הטוב שמך - כְּרִיעָה ד' (עולמות)

בְּרוּךְ:

להמשיך לזו"ן דעשיב שפע אחד ע"י יו"ד ה"ה דקנ"א הנזכר כדי שיוכלו לעלות ליצירה.

ק"ה ע"א

אֵתָה:

להמשיך לכחצ"ד דעשיב שפע אחד ע"י אלה"ה דקנ"א הנזכר כדי שיוכלו לעלות ליצירה.

ק"ו ע"א

יְהו"ה:

זקיפה א': יכוין לזקוף ולהעלות זו"ן דעשיב ע"י ו"ו ה"ה דצ"ן הנזכר ליצירה.

ק"ז ע"א

זקיפה ב': יכוין לזקוף ולהעלות כחצ"ד דעשיב עם כל העשיב ליצירה ע"י יו"ד ה"ה דצ"ן הנזכר.

גם יכוין להמשיך שפע והארה משם צ"ן יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה שהיא מלכות דאילנות והיא חיות של העשיב, לעולם העשיב.

ק"ח ע"א

ברכת המברך את עמו ישראל בשלום (נשמות)

בְּרוּךְ אַתָּה יְהו"ה:

בברכת המזרז, צד' אותיות הוי"ה ה"ה, יכוין כי הם צחי' אצ"ע עם ד' שמות דעסמ"צ, ונרנח"י וחלקי האלכות שבהם שעלו קודם העמידה (לפני אדנ"י שפתי). עתה יכוין **לכלול** אותם זה בזה.

ק"א ע"א

ה' עשיב עם שם צ"ן יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ונרנח"י שבה ונפשו, עם חלקי האלכות שבהם בכל חלקי היצירה**ו'** ויצירה עם שם מ"ה יו"ד ה"א ו"א ה"א ונרנח"י שבה ורוחו, עם חלקי האלכות שבהם בהיותה כלולה מכל חלקי העשייה, בכל חלקי הצריאה.**ה'** וצריאה עם שם ס"ג יו"ד ה"י ו"א ה"י ונרנח"י שבה ונשמתו, עם חלקי האלכות שבהם בהיותה כלולה מכל חלקי העשייה והיצירה, בכל חלקי העשייה דאילנות.**י'** אילנות (דצ"ע) ואצ"ע דאילנות, עם שם ע"צ יו"ד ה"י ו"י ה"י ונרנח"י שבהם, וחיב שבו עם חלקי האלכות שבהם בהיותם כלולים מצ"ע, בכל אצ"ע ונרנח"י דא"ק.וע"י העלייה והכללות הנזכר, יכוין להמשיך **תוספת** נרנח"י מהמאילל לא"ק ואצ"ע דא"ק ודאילנות ודצ"ע.

אח"כ יכוין להוריד עליו כח ותוספת נרנח"י הנזכר ע"י עסמ"צ. יו"ד ה"י ו"י ה"י
 אח"כ יכוין להעלות כל הנרנח"י הנזכר למ"ן למלכות דאצ"ע. יו"ד ה"י ו"א ה"י
 דאילנות ולזקפם ולהעלותם ע"י עסמ"צ. יו"ד ה"א ו"א ה"א
 יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה

ה' יודין הכי חמשים וכו' השמות של אה"ה יה"ו העיקרי הם בני' מ"ב הכי הכל בני' צמים ובהעלותך (ט) מהעצירה כה' חטין אל ד' היות עמ"ב וג' אה"ה דיודין דהסין ודאלפין כי כולם בני' תרפ"ו וחסוף עליהם שם י"ה והרי הכל בני' שבת (י) כי סוד שבת הוא עליות וז"ל ברא"ה ואז הם סוד שם י"ה וכשתעלה מהעצירה אל חנגב עומך במשפחה כי מימי שבת לריך הגוף שישאב אוהם :

כונה ג' (י) יכוין כי המקוה בעצמו שהוא כלי הוא אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה וז"ס כלי ומלבדו אל שמות ההי"ה שכתובו שהם צמ" המים והם סוד ד' היות עמ"ב ובהם ע' יודין כמנין מים ולפי עד' היותו של שם סוד המים שרשם היא הויה הא' של ע"ב שהיא בחכמה וכמיב כולם בחכמ' עשית. וגם כי עיקר המים הם צמדות החמד שפולס בני' ע"ב ולכן היו המים שצמקוה מ' סאה כנגד הו' יודין של הויה דע"ב **בי היא בעיקרית :**

ג לריך שיטבול ויכוין להסיר ולהפשי' מעליו הרות שהי' שורה עליו ציני החול וישרה עליו עשה רוח מן הכריאה וזה ע"י אה"ה דהסין שהוא בני' מקו"ה. גם יכוין אל צ' שמות אסי"ה יס"ו שסודם בעולם הכריאה אשר מהם יוצאים ז' מרגללן שהם ז' שמות אחרים הנז' בפ' יתרו בס"ה כר"מ וכבר ביארנו למעלה והם עולים בני' חממ"ט ועם קנ"א של המקוה דאהיה דהסין הרי הכל אלף והם סוד אלף עלמין של אורות היוצאים מן הביני' ומאירי' למטה ויכוין לקבל גם הוא הארה מהם. גם ראו' לאדם לפעום כל התבשילין שמבשל בע"ש לכבוד השבת כי הוא דוגמת האדם המכין מעודה למלך ועומעם התבשילין אם הם טובים ואם חסרין איזה תכלין כדי שיפקנס או כדי שיבשל תבשילים אחרים. וכז' הוראה שמקבל האורח שבכר פ"י וז"ס עוועמיה חיים וכו' שחקנו כל הנוסף דשבת המתח' שכתב שבת ר"ת קרבנות' כי כי בע"ש התבשילין של שבת מע"ס וזה למימי עליונים (י)

ענין קבלת שבת בחפלת המנחה דע"ש דע כי ענין זה הוא דבר גדול להמשך קדושת שבת מעת חפלת המנחה דע"ש ודע כי מעת חפלת המנחה דע"ש מחת' העולמות לעלות ולהכלל זה בזה רק שיש כמה מיני בח' של כללות העולמו' ובהם מדריגות רבות אבל עתה הענין הוא כי מעתה מחת' העולמות לעלות ולהכלל זכ"י. והנלע"ד בזה הוא כי הנה אל' מורי ז"ל כי בקב"ש בשדה אז נטוין שכבר נכנסו תלת פרקין תחתין דאות ל' דללס דא"ה ונלע"ד כי עתה נכנסים של אימח ואז בקבלת שבת בשדה נכנסים של אבא כנלע"ד. וזה סדר הכונה הנה קודם שהאמר פ' דלני שפתי הפתח פ' דתפל' מנחה דע"ש הכוין ותחשוב להעלות שמתבטחך כל חלק הנפשו' שהם צמ" העשיה ע"י שם יוד הוהוה הנקרא הויה"ה דב"ן דמלוי הסין ולהעלות עד הויה"ה וז"ס חוס' שבת דנפש כי העשיה נכללת ביני' ונחוסף בזה קדושה ואח"כ להעלות הויה"ה עם כל חלקי הכוין שבת אל עולם הכריאה וזה ע"י הויה"ה דמ"ס דאלפין וזהו חוס' רוח ואח"כ להעלות הכריאה וכל חלקי הנשמות שבת אל עולם האל'י' וזה ע"י הויה"ה דמ"ג וזהו חוס' נשמה ואח"כ הכוין לכבוד עולם עם בחי' נשמה לנשמה שהוא נפש דמל' דאל'י' ע"י שם הויה דע"ב דיודין אשר שם. והאמת הוא כי גם באל'י' עמנו יש רוח דאל'י' ונשמה דאל'י' ונשמה לנשמה כו' אבל הלא' שבדוריו זה יהיה מי שיוכל **לזכות לנפש דאל'י'ן** והרי בכח הכונה והמחשבה הוא קבלו כל החלקים חוס' קדושה **ואח"כ** תחמיל העמידה הכוין בכריעה הא' אשר בחי' ברוך כעוד להוריד עליך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאל'י' וזה ע"י הויה דע"ב דיודין וצמ" יס"ה שהיא הוקיפה הא' וזקוף ותכוין כי ע"י אלו הנשמות אמה מעלה את המל' למע' כבוד מ"ן ותכוין וזקוף את המל' ע"י הויה דע"ב דיודין כנו' ואח"כ בכריעה ב' דמנן אברהם הכוין להוריד עליך בחי' הנשמה מן הכריאה ע"י הויה דמ"ג כנ"ל ואח"כ זקוף ע"ד הנ"ל. **ובכריעה ב'** דמדיים הכוין להוריד ולהמשך עליך הרות מן הויה"ה ע"י הויה דמ"ה כנ"ל ותכוין בשם ההויה הנ"ל כמדיים אמתו לך שאתה **הוא ה' אלהינו** כי וזקיפה תכוין אל הנ"ל ובכריעה

אחד גדול שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבותיו שכל מי שנקבר בע"ש אחר שעה ה' מן היום שאין לו חצוט הקבר לפי שכן שעה ה' מתחיל חוס' קדושה שבת ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עלמנו ואל' כי ז"ס ה' יתירה של יום הששי כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום א' ולא אמר האחד וכן יום ב' כי אכל כאן נאמר הו' לרמזו כי בה' שעות מיום ו' חיקף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו' והיקף נחשב כאלו הוא יום שבת ולכן סמך הו' ויכולו כו' ומורי ז"ל הורה לדבריו וכסכים אליהם (ח) מנגי מורי ז"ל (ג) חיקף בסיימו הפלגה שחריית דיוס ו' הויה הולך לבס"כ או לבית מדרשו אם היה שם ס"ה כשר היה מוילאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום והוא היה קורא המקרא מתוך הס"ה והי' לו תלמיד א' שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום והוא אומר אחריו וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד שמשלים הפר' ולא היה עושה כמו שיש מתייבחים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פ"ה ולשנותה מקרא פ"ב אח"כ קורים כולה יחד תרגום פ"ג אבל כל פסוק ופסוק בפ"ע היה קורא שמות ויהי דוחק עלמנו לקרותה ביום ו' והיה אומר כי ז"ס והיה ביום הו' והכינו את אשר יביאו, זולת אם אירע לו שום אונס גדול מאד שאז היה קורא הפר' שמות אחר סיום הפלגה שחריית דיוס שבת קודם סעוד' שחרי' כמו שעה רבינו הקדוש לבנו ולא כמו אותם הקורים אות' באמת' הפלגה שחריית דשבת :

ואחר (ג) קריאת הפר' היה עובל העצירה של ע"ש הנז' בס"ה פ' תרומה ד' קל"ו ע"ב דרכ המנוגא סבא ע"ה הוה סליק מנהרא בכל ע"ש כו' והיה אומר מורי ז"ל כי כיון שכבר קרא הפרשה כבר יש באדם כח לקבל חוס' קדושה השבת ולכן לא הי' עובל קודם שיקרא הפרשה זולתי דרך מקרה ואף גם מקרה זה לא היה עובל רק אחר שהתח' שעה ה' מיום ו' כמו שבארנו לעיל על ה' יתירה דיוס הו'. והיה אומר מורי ז"ל כי חוס' שבת היה ניכר ומתגל' במנחם האדם חיקף אחר העצירה הנז' אבל עיקר הגילוי לא היה רק אחר חמי' היום ודוקא אם עובל כבר והסיר ממנו קליפין דחול ע"י כוונתו כעודע שקליפין דחול הם הם בגדי חול של נפש האדם ואפשר שכל מה שהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר חוס' שבת :

כונת (ד) העצירה של ע"ש הנה אחר שנכנסת תוך מי הים או הגהר או המקוה קודם שתטבול תכוין כי המקוה הוא סוד שם אה"ה דהסין העולה בני' קנ"א כמנין מקוה כי שם מתקבלים כל שמות אה"ה היותר עליונים ממנו כמ"ס ואח"כ תכוין למשך במקוה הזה את הנחל עליון והוא ד' הויה עמ"ב וג' אה"ה דיודין ודאלפין ודהסין כי כאשר הם פשוטים יש את יוד א' בכל שם מהם ונמלא שהם ז' יודין בז' השמות האלו. וכבר ידעת כי ז' שמות אלו הם סוד שבעה שמות של שבת בסוד שבעה אריות של אה"ה יה"ו הנז' בר"מ בפ' יתרו ונריך לכוין כי בפשוטים יש בהם שבעה יודין פשוטים אבל תכוין ג"כ במלוייהם ותוסף עליהם שם י"ה כי הוא סוד השבת והרי הם ז' יודין שהם בני' כ"ל מנח"ל ועם כללות הח' יודין עלמס הרי נח"ל ואח"כ תכוין לכלול כלליו יודין בעלמס ובכללותם כנו' והם ב' כללים ותלפס עם נח"ל ויהיה בני' מ"ס והרי נמשכו המי' לתוך המקוה אח"כ תכוין שכל זה יהיה לכבוד שבת והוא כי הלל' בח' שמות הנ"ל שהם ד' היות וג' אה"ה ושם י"ה יש בהם ל' אותיות וזהו ל' של לכבוד וכשתוסף ב' כוללים שהם כללות הו' שמות וכללות שם י"ה יעלו במספר כבוד ומספר כל ח' השמות הנ"ל עלמין הם בני' שבת (ט) וכשתעלה מן המים תאמר את תשיב משבת רגליך (י) **כונה** אחרת דע כי לריך האדם לטבול ב' טבילות זו אחר זו (ז) והא' היא להפשיט בגדי החול של הנפש והב' היא לכבוד שבת לקבל החוס' וצמ" תכוין לשם אה"ה דמלוי יודין (ח) שהוא בני' מקו"ה. וצמ" תכוין לב' שמות אה"ה יה"ו הנז' בר"מ בפ' יתרו ולו' שמות היוצאים מו' אותיותיהם שהם אלו יהוה. יהוה בנקי"ד אלקים. מלפך. י"ה אדני. אל. מלפך. אלהים כי כל אלו השמות הם סוד קדושת השבת ותכוין כי באלו השמות יש

הגרות וביאורים : ה' פשוטה נצרת ל' פשוטה. ה' נצרת כ"ו. ה' נצרת ג' יודין ג' וזין וז"ל מאוסת. ח' נצרת ד' ל' נצרת. הרי לך ביאור זרת כל האותיות : פ"ה : ח) כפ"ה וכת"י הנוסח ב' וזין עיין לפיל כחות הקודם : א) ח"ש נראה מדברי הרב ז"ל שאולי נקבר בחות לארץ : ב) כפ"ה כשער הנחנה הלימוד ד"ה מנסים של מורי ז"ל : ג) כפ"ה שם ובכ"ז מאשר השבת : ד) כפ"ה ס"ד מאשר השבת : ה) כהם ר"ל"ב ותנ"ה יו"ה הכל ג' שבת כן הוא כפ"ה : ו) ח"ה הנה לא פי' הרב המספר כ"לד היא והלענ"ג שהמספר כך הוא שדה' היות הם נמליו עמ"ב וכללותם הם ר"ל"ב וז' חיקף הם א' יודין קס"ה וז' דהסין קנ"א וז' דאלפין הוא קמ"ג וכללותם הם ת"ה ושם י"ה פשוט כולם תחת הם כמנין שבת כנלע"ד. עיין בלות הקודם : ז) וז"ל כפ"ה ושפתו מן מר"י ארו"ן שמש ממורי ז"ל שאם הוא בעל קרי לריך שיטביל ג"ס. א' להסיר השומאה. ב' להסיר כנגי מול. ג' חופשת כבת : ח) ח"ה ל' נמליו הויה"ן. כן הוא כפ"ה : ט) עיין תר"ח דף ג"ס ע"ב שכתב וז"ל נמלא כי עמ"ב הוא כס"י הו"א וקס"ה קמ"ג קנ"א הוא בחי' הנוק' וכן יעקב והלל' נקרא קניי הם (י) פ"ד חית א' שפסוק סבי סייך לטל

ורוחו ונשמתו **למעלה** אחר תפלת המנחה היה מקיים מורי ז"ל מלוא העירוב כמו שכתבנו בע"ה:

ענין העירוב סיה נזהר מורי ז"ל לקיים מלוא זו בכל ע"ש שלא כאותם הטובים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלות. על לחם אחד ושיתופו מבוזאת על לחם שני ובסעודה ליל שבת היה אומר המוליא בפת של שיתופו מבוזאת ובסעודה שחרית של שבת היה אומר המוליא בפת של עירובי חירות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא יהא שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם והוא לבני החצר על ידי אדם אחד גדול כי תמי' לריך שיערב לעלמו ואח"כ זכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז"ל שכשהחית יום שבת היה מוליך עמו הט"ל והחושם מביטו לבהכ"נ ונס היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר לפת ת"ו אותה הועתת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב שנעשה בשיתוף כל מבוזאת לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. אח"כ היה מותך וקולך לפורטו לכבוד שבת מיריו ומרגליו והיה קולץ כסדרן ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הנו' בספר אבודרהם בענין קילת השפרים:

אח"כ היו מביאים לפניו עריבת מים חמין ורוחץ בהם תחילה פניו ואח"כ ידיו והיה מנגב אותם במטפחת ואח"כ רוחץ רגליו במים חמין הנו' ומנגב אותם. וטעם רחיצה זו היא מה שמזו במ"ה ב" ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבצים אותם שבעים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורוזים להתקרב ולהחמיץ לקבל שפע מעולם הא"י וכדון אחער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אותה המדורה של אש היא סוד אות' קל' הדקה הנק' קל' ונה שיהא הקל' ביותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי השפע של יום שבת שגבר לקחורו ו' ימי החול בשבת ימי המעשה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחזור הקדושה להתעל' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחטור' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירסתה כי כיון שכבר נגמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה בהם כו' היא הסיבה שבכל יומא שתיח' אלקא הקליפה לעילא ואמנם כיון שלא תערבב שמחה העליונה ויטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הצבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה הריא אשר היא בחי' ההוא כוכבא דאחטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה" ואמנם העלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה" ובראותה שנשלמו ששת ימי החול וכבר נשלמו בחי' הרבים לינק אז רואה היא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. וז"ש ענין קילת השפרים בע"ש ולרחוץ בחי' הרגלים במים חמין להורות על ההוא שלהובא דאשא הנמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הוהמ' מן הרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לטון כי כל זה הוא בעולם הנשעים בחדש דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחוץ גם את הפנים והידיים כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דאדם דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחוץ הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחלון הידים ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהסתלק לגמרי משם:

והנה נח' כי המים חמין הם כבוד שלהובא דאשא הנו' בוסר המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחיצתך במים החמין כטון כבוד שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלבת יולאת משם י"ה כדי לגרר ולהפיל הקל' למטה (ד) ונבאר איך זו השלבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מליים: ביוזין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלתם יחד. הם בגי' אמן כמנין יאודונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המליים כזה יוד פעמים ה"ה הם

ובכריעה ד' בטהו' שמך כו' תכוין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י היום דב"ן דההין כג"ל ואח"כ תוקף כג"ל. ובאומרך המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכוין לחבר יחד כולם בחבור א': **עוד** קבלתי כונה זו ממורי ז"ל פסם אחרת ויש בה אחיה תוס' הנה קודם שתתחיי' אדני שפתי תפתח כו' תכוין במתשבתך לעלו' ולכלול סויה דב"ן דההין שבפשיה עם היצירה עם הויה דמ"ה דאלפין אשר שם וכן היצירה בבדיאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' בא"י ע"י הויה דע"ב דיוזין ותכוין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה **ובכל** ע"י מארבע עולמות אלו תכוין להעלות חלקי האלוהות שבהם ע"י מ"ן של הנשמות כיגד הרי בעש' תכוין ששם חלקי הגשמות ותכוין לכלול נשך בהם וביצירה הרוחין ותכוין שתכלול רוחך בהם וצבר' הנשמות ותכלול נשמתך בהם ובא"י נשמתא לנשמתא והיא נפש דא"י ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם. ואח"כ תתחיי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה הריא תכוין אל מה שכתבאר בברכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין רזעי להאריך בהם כאן אלא אבארם בקיצור הנה ארבע כריעות הם הא' אהיה דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהיה במילוי אלפין והרביעי אהיה במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' הויה דע"ב והשני הויה דס"ג והג' הויה דמ"ה והרביעי הויה דב"ן ובכריעה א' תכוין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האצילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הבריאה או בזקיפה הריא תכוין לזקוף ולהעלות את עולם הא"י למעלה ע"י הויה דע"ב. **ובכריעה** הב' תכוין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הבריאה **הא'** הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה **השני** הוא כדי שיוכל הוא עלמו לעלות ולהכלל בעולם הא"י ואז בזקיפה הריא תכוין לזקוף ולהעלות את עולם הברי' ע"י הויה דס"ג כג"ל וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה הג' בעולם הי"ו וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' **אלא** שבפשיה אין לורך רק להוריד שפע אחד בלבד והוא לשמוגל העשיה לפעולות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. **ובתחיתם** ברכת שים שלום **בבחי'** המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכוין בזה ההויה זו הכונה כי היוד היא באצילות והה"א בבריאה והואו בי"ו והיא בעשיה ואז תכוין לכלול אותם כולם זה בזה ממשה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד י' ותכוין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה ותוס' הנשמה ותוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תמי' אלו מעלים אותם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עלמו תוס' הקדושה. ואח"כ תכוין להורידם עליך ואח"כ תכוין להשתטח והואר עלא תכוין במתשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בחי' הנשמות או להעלותם אלא כענין העלמות עמלן כג"ל. ואח"כ בברכת ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז בזהויה הנה הוא שמכוין בד' אותיותיה בבחי' הנשמות כגו' וזכור זה:

ענין ההפ' אהיה של ט"ה (ה) אהיה בתפלה י"ה המלכות (ו) עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרוג (ז) של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שבבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות כבוד כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הבריאה כי א"י מקננת בכורסיה לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א כבוד המו' בבחי' אור פנימי כבוד ז"א כך היא נעשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצילו' ונעשית משך מדביל בין א"י לבד' וכע"ז נעשית בת"ח בי"ו ולכן הויה דמ"ה חיות אל הי"ו וכן מלכו' מקננת באופן ולכן ההויה דב"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שבתפל' המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הנו' כמבאר אלנינו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בזהויה דע"ב שבבאח תכוין להאי' משם אל כל עול' האצילו' כדי שיכינו שם מקום לקבל שם את עולם הבריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה בא"י כנדע ועד"ו תכוין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאחי בקונטר' הרס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן א"י אל הבריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' לי"ו ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשית ובזקיפה ד' שהיא של ב"ן לא מלאחי יותר. **ובברכת שים שלום** בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממשה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

פסם אחרת (נוספת)

הגרות וביאורים לוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' חיותיות ומלא שרריך לכוון ביין ששותה כחול שייין הוא בחי' יעקב ורחל שהם בחי' טמ"ב קט"ז קט"ז קט"ז י"ו ולהטיל לתוכו מים ששה הם יודין דעס"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמיוסין דיעקב ורחל הם עש"ב קט"ז קט"ז קט"ז כמ"ש הרב ז"ל בקדוה ליל שבת ש"ס: ט) פס"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י) פס"ה פ"ה משער השבת חלקה סס נגדר הדרוש כסדר אחר: ח) מולחו. כש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוש זה משם מהר"ם נארה וסם יותר מבוזאת ע"ש: ז) שהוא שניתי אחר בנלות כעומויטו הרבים: ע) ענין תו"ח ק"ל ע"כ: ד) ענין תו"ח 79 ע"ה פ"ב. (א"ש גם ענין זה נכתב בשער הספיקים בס' יורא:)

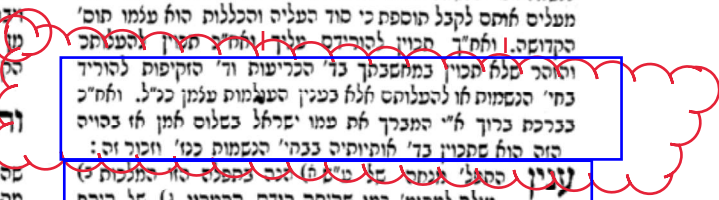

ובכריעה ד' בטהו' שמך כו' תכין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י הויה דכ"ן דההין ככ"ל ואח"כ תוקף ככ"ל. ובאומרך המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין לחבר יחד כולם בחבור א':

עוד קבלתי כונה זו ממורי ז"ל פשט אחרת ויש בה איוה תוס' הנה קודם שתחמי' אדני שפתי תפתח כו' תכין במחשבתך לעלו' ולכלול הויה דכ"ן דההין שבפשיה עם היצירה עם הויה דמ"ה דאלפין אשר עם וכן היצירה בכריאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' באצ"י ע"י הויה דע"ב דיודין ותכין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה **ובכל** ע"י מארבע עולמות אלו תכין להעלות חלקי האלוהות שבהם ע"י מ"ן של הגשמות כיגד הרי בעש' תכין ששם חלקי הגשמות ותכין לכלול נפשך בהם וביצירה הרוחין ותכין שתכלול רוחך בהם וצבר' הגשמות ותכלול נשמתך בהם ובאצ"י נשמתך לנשמתך והיא נפש דאצ"י ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם. ואח"כ תחמי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה הויה תכין אל מה שנתבאר בצרכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין רזעי' להאריך בהם כאן אלא אבארים בקיצור הנה ארבע כריעות הם הא' אהי' דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהי' במילוי אלפין והרביעי אהי' במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' הויה דע"ב והשני הויה דס"ג והג' הויה דמ"ה והרביעי הויה דכ"ן ובכריעה א' תכין לקבל מן המאליל שפע עליון אל עולם האצילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הכריאה או בזקיפה הויה תכין לזקוף ולהעלות את עולם האצ"י למעלה ע"י הויה דע"ב. **והכריעה** ה' תכין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הכריאה **הא'** הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה **השני** הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בעולם האצ"י ואז בזקיפה הויה תכין לזקוף ולהעלות את עולם הכרי' ע"י הויה דס"ג ככ"ל וכעד"ז תכין בכריעה וזקיפה הג' בעולם היצ' וכעד"ז תכין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' **אלא** שבפשיה אין לזרך רק להוריד שפע אחד בצלד והוא לשמוגל העשיה לפעולות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. **ובתחתית** ברכת שים שלום **בבחי'** המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכין בזה הויה וזהו הכונה כי הויה באצילות והה"א בכריאה והואו' ביצ' והוא בעשיה ואז תכין לכלול אותם כולם זה בזה ממשה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד | ותכין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה ותו' הגשמה והוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תחי' אנו מעלים אותם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עצמו תוס' הקדושה. ואח"כ תכין להורידם עליך | ואח"כ תכין להשתטח והואר שלא תכין במחשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בחי' הגשמות או להעלותם אלא בענין העצמות עמלן ככ"ל. ואח"כ בצרכת ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז צויה הנה הוא שמכין בד' אותיותיה בבחי' הגשמות כגו' וזכור זה:

ענין ההג' אהי' ש' ט"ה (ה' אהי' תפלה או תפלת) עולה למקומ' כמו שהיתה קודם הקטרוג (י) של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שנתבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות בסוף כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הכריאה כי א"י מקננת בצורס"א לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א בסוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היא נפשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצ"י ונפשית משך מדביל בין אצ"י לבד' וכעד"ז נפשית פתח ביצ' ולכן הויה דמ"ה חיות אל היצ' וכן מלכו' מקננת באופן ולכן הויה דכ"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שנתפלל המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הנו' כמבואר אלצ"י ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בכויה דע"ב שבאצ"י תכין להאי' משם אל כל עול' האצ"י כדי שיכינו שם מקום לקבל שם את עולם הכריאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה באצ"י כנודע ועד"ז תכין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקוונער' הרס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן אצ"י אל הכריאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' ליצ' ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשית ובזקיפה ד' שהיא של כ"ן לא מלאכי יותר. **ובצרכת שים שלום** בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממשה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

פעם אחרת (נוספת)

ורוחו ונשמתו **למעלה**. אחר תפלת המנחה הים מקיים מורי ז"ל מלוא העירוב כמו שיתבאר בע"ה:

ענין העירוב סיה נזכר מורי ז"ל לקיים מלוא זו בכל ע"ש שלא כאותם הטובים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלות. על לחם אחד ושיתופו מבואות על לחם שני ובסעודת ליל שבת היה אומר המוילא בפת של שיתופו מבואות' ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוילא בפת של עירובי חלירות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא' היא שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם והוא לבני החצר על ידי ארס אחד גדול כי תחי' לריך שיערב לעלמו ואח"כ זוכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז"ל שכשהחית יום שבת היה מוליך עמו הטל' והחושם מביטו לבהכ"נ ונס היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר לפת ת"ו אותה הנועפת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב נעששה בשיתוף כל מבואות לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. אח"כ היה מותך וקולך לפורטו לכבוד שבת מירוי ומרגליו והיה קולץ כסדרן ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הנו' בספר אבודרהם בענין קילת הפטרנים:

אח"כ היו מביאים לפניו עריבת מים חמין ורוחך בהם תחילה פניו ואח"כ ידיו והיה מנגב אותם במתפחת ואח"כ רוחך רגליו במים חמין הנו' ומנגב אותם. וטעם רחילה זו היא מה שמזו כס"ה בס' ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבצים אותם שבשים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורוזים להתקרב ולהחאחו לקבל שפע מעולם האצ"י וכדין לתער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אות' המדורה של אש היא סוד אות' קל' הדקה הנק' קל' נוה שהיא הקל' היותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי נשפע על יום שבת שבער לקחוסו ו' ימי החול בשבת ימי העששה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחוזר הקדושה להתעלו' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחתון' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירססה כי כיון שכבר נגמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה כהם זו היא הסיבה שבכל יומא שתיח' אלקא הקליפה לעילא ואמנם כדי שלא תעירב שמתה העליונה ידעל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הצבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה הויה אשר היא בחי' ההוא כוכבא דאהטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה"י ואמנם ההלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה"י ובראותה ששגלמו ששת ימי החול וכבר נשלמו בחי' הירכים לינק אז רואה היא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. וז"ש ענין קילת הפטרנים בע"ש ולרחון בחי' הרגלים במים חמין להריות על' ההוא שלהובא דאשא נמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הוהמ' מן סרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לכוין כי כל זה הוא בעולם העשיה בחדש דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחון גם את הפנים והידיים כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דאדם דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחון הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחלון הידיים ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהסתלק לגמרי משם:

והנה נה' כי המים חמין הם כבוד שלהובא דאשא הנו' ביושר המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחילתך במים החמין תכין כבוד כוונת שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלהבת יולאת משם י"ה כדי לגרר ולהפיל הקל' למטה (ד) ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מלייסי: ביודין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלשהם יחד הם בגי' אמן כמנין יאהדונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלייסי כזה יוד פעמים ה"ה הם

הגרות וביאורים | נוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' אחיות ונמלא שריך לכוין ביין ששותה כחול שייך הוא בחי' יעקב ורחל שהם בחי' טמ"ב קט"א קט"ג קט"ד י"ן ולהטיל לתוכו מים ששה הם יודין דעס"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמיוסין דיעקב ורחל הם עש"ב קט"א קט"ג קט"ד כמ"ש הרב ז"ל בקדוה ליל שבת פ"ט: ט) פט"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י) פט"ה פ"ה משער השבת חלף סם נגדר הדרוש כסדר אחר: ח) מולוח. כשש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוש זה משם מהר"ם נאמרים וסם יותר מנבואר ע"ש: ז) שהוא שניתי אחר בנלות כעומומי הרכים: ע) ענין תחי' קל' ע"כ: ד) ענין תחי' ח"מ 79 פ"ה ע"כ. (א"ש גם ענין זה נתבאר בעשר הפסוקים בס' יורא:)

חלק שרישי

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

דע כי צימות החול יורדים העולמות למטה ממדרגתם **צב"ג** עד שיפור ע"י חיים תשס"ח
 שיבא א"ח במקום נק' דא"י. וכל זה לצורך הבירורים. וע"י תפלתנו בימי החול עולים קצת מדרגות כמו שמבואר אללנו בסדר של חול. והן טחה קודם מנחה דע"ש כבר עלו העולמות **מאליהן** עד שיפור עליית ימי החול ע"י הפילוסופיה. ועכשיו ע"י הכוונה שיכין קודם ה' שפתי חפחה כמו שיבצ' עולים העולמות לגמרי במקומם האמתי עד שיגלה א"ח דא"י **צב"ג** דא"ק. וצ"י הכריעות והזקי' והכוונה שיכין בהם במש"ק עולים למעלה ממדרגתם לקבל חוספת שבת:

ועניין כללות כוונת מנחה היא בסדר תפלת שחרית דחול ממש. אלא שבחזרה כיון להמשיך גם כחרים דנה"י דיסו"ת. והנה מוחין דעיבור ויניקה וז"ק גדלות לא נסתלקו מחפלת שחרית. והן טחה בעמידה נשלים הגדלות. וכבר כתבנו בסדר של חול דעניין עיבור ויניקה וגדלות דז"א דחול הכל הוא מנה"י דיסו"ת הכלול מה' פרלופים וי' היות אשר בכללות נק' ל' דללס. וכנגדו יש פרלופ חג"ת הכולל י' היות ונק' ל' דללס וכנגדו יש פרלופ חב"ד הכולל י' היות ונק' מ' דללס. וכולם בכללות נק' צינה דז"א. וכמו שמבואר כל זה בשער פקרי הללס ובש' המוחין ובכמה מקומות וכבר מבואר בס' עולת חמיד דבמנחה עש"ק נכנס ל' דללס שהכוונה פשלוס גדלות דחול שהוא כללות נה"י דיסו"ת ואח"כ ע"י קבלת שבת וע"י תפלת ערבית וקידוש נכנסים ל' דללס דהיינו פרלופ חג"ת הכו' דיסו"ת, בקבלת שבת פירקן תחאין דל' דללס דיסו"ת שהם נה"י דחג"ת הכוללים דיסו"ת. וע"י ברכו פרקין אמלעיים דל' דתבונה שהוא חג"ת דחג"ת הכולל דתבונה. וע"י ופרום ויכולו דחוך העמידה דליל שבת פירקן אמלעיים דל' דללס שהוא חג"ת דחג"ת דיסו"ת. וע"י ויכולו שלאחר העמידה פירקן עליונים דל' דללס שהוא כחב"ד דחג"ת דתבונה. ובקידוש פירקן עליונים דל' דללס שהוא כחב"ד דחג"ת דיסו"ת. וכל זה שכתבנו הוא בחיטויות. וכנגדן לריך להסלים ל' דללס הכו' במנחה בפנימיות ג"כ וכן ל' דללס ג"כ בפנימיות. וזה סדרן בק"ש ובתמידה נכנסים פרקן תחאין דל' דיסו"ת שהוא נה"י דחג"ת. וע"י ברכה מטין שבע פרקין

אמלעיים

